

עושה, אילו הייתי מתמכר לחלוטין לפרשייה הרומנטית המוחמצת שלנו. זו שהיתה החמצה אחת גדולה, מההתחלה ועד הסוף.

החשובים שלה לא עלו יפה. מישהו נכשל כאן, ומישהו טעה. אוי אוי, מה יהיה אם אעצור כאן עכשיו, על כביש החוף ההומה, אוריד את הנוסעות ההמומות שלי, אחנה את המכונית בחניון של תחנת הדלק הסמוכה? ומה יהיה אם אונק עם המונית הראשונה שתעצור לי, אכוון את הנהג ישר אל ביתה? ומה יהיה אם אעלה שוב במדרגות, רותח מתאוה, אצלצל שוב בדלת, והיא תפתח לי, מופתעת, ותשאל בתמימות מכמירת לב:

- מה קרה? מה פתאום חזרת?

ומה יקרה אם אני לא אמתין הפעם עד שנשימתי תחזור לקצבה, ואני פשוט ארוץ אליה ואחבק אותה עם הכול, כמו שהיא: עם חלוקה התכול והמיושן, ואולי אפילו עם סינור המטבח שהיא חוגרת עליו? ומה יהיה כשנחליק פנימה לדירתה, נחלוף על פני חדר האורחים והספה, אל חדר השינה שלה? ואז, לפני שנתמוטט אל מיטתה, אולי עוד אספיק לומר לה:

- מכשפה ערמומית שכמותך, מה הכנסת שם לתוך כוס התה שלי?

ללבוש את גופיות הקיץ, אף על פי שהאביב ההפכפך עדיין שרר בחוץ. וגופן לבלב מתחת לבלוב נפלא. עקבתי אחריהן במבטי, וראיתי שהן אינן מבחינות בי בכלל. שיחתן היתה נרגשת, וכנראה המשיכו בדברים שהסעירו אותן בתחנת ההסעה.

שוב היה נדמה לי לרגע שיצאתי מתוך גופי, ולא אני הוא היושב אל ההגה. ולא אני הוא המציץ במראה הקטנה. ולא אני הוא החגור ומהודק אל מושב הנהג. מישהו אחר יושב כאן במקומי, ועושה את כל אלה. אני עדיין אותו נער צעיר, בקושי בן שש-עשרה, שתלמידות הפנימייה מסעירות את דמו. ואני עודי שקוע כולי במרדף הנפלא אחריהן. וגם הן, אין להן לאן לחמוק ממני. כי אם יעלו במדרגות הבית, להימלט מתשוקתי, אני ארדוף אחריהן בדילוגים מדהימים של ארבע ארבע מדרגות בבת אחת.

חשדתי בה לפתע, שהיא מזוגה אל התה שהגישה לי איזה חומר מעורר תשוקה, שהיא הביאה איתה מהמסע בחו"ל. כבר קראתי על דברים כאלה. היא ניצלה בודאי את הרגעים שישבתי כמשותק בחדר האורחים, מסדיר את נשימתי המתפרעת ומחכה לה. ובינתיים היא הכינה את המשקה מעורר התאוה. היא לא יכלה לדעת שהוא ישפיע עלי השפעה כל כך מאוחרת. כשאחיה כבר בדרכי הביתה. היא לא יכלה לדעת שאתעורר כל כך, בחברת תלמידות הפנימייה המלבלבות. היא לא יכלה לדעת, מה הייתי

בילי לרנר

שֶׁסַע בְּרַגְלִי
הוֹלְכוֹת אֶל אֶרֶץ
נִכְאִים
יְדֵי כְּפוֹתוֹת
לְמִטַּת הַמְּשַׁגְעִים
מֵר מְמוֹת גּוֹרְלִי
צְנוּרוֹת יוֹרְדִים אֶל
אֶרֶץ הַתְּהוֹ
מִקְלוֹת הַכְּסִילוֹפוֹן
מִכִּים נִמְרָצוֹת
בְּטִבּוֹר הָאֶרֶץ
שִׁפְעַת מַיִם
רוֹחוֹת
אוֹהֲבוֹת
חֲמֵדָה -
לא לי.

חיים גוטמן

פגישה

גָּמַל כְּמוֹ מְקַטְרֵת
עוֹמֵד בְּפִנֵּת הָרְחוֹב
מוֹכֵרֵת פְּרָחִים קְטַנָּה
עֲמֵדָה לְעוֹב
מְכָרוּ מְכָרוּ הַסִּיגְרִיּוֹת
הַגְּמָלוֹ מִעֲשׂוֹן מֵהָר
פָּרַח נִתְּנָה הַמוֹכֵרֵת
רִיחוֹ מְשֻׁכָּר.
אֶת שְׂדֵה הַתְּעוֹפָה רִסְסוּ
בְּכֶשֶׁם וְרָדִים
אֶרֶץ אוֹתָהּ תֹּאֵהָב
מְלֵאֵת מְחַמְדִּים.
מוֹכֵרֵת פְּרָחִים קְטַנָּה
בְּחֵרָה בְּאִפְלָה
שֶׁל שְׂדֵה תְּעוֹפָה.